

NYELVKINCSTÁR

Bosnyák Viktória

A nagy szókincsrablás

Móra

Bosnyák Viktória

A nagy szókincsrablás

Móra Könyvkiadó

Ficsúr nem Fics úr

A kiadó könyveit kedvezményel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének
vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli
sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles
felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását
és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz
közvetítését – szigorúan tilos!

© Bosnyák Viktória, 2019
Illusztráció © Szűcs Édua, 2019
© Móra Könyvkiadó, 2019

Ficsúr igen helyes fiatalember volt. Igen, igen!
Nem tévedés. Nem nyomdahiba. Nem külön
kell írni. Nem egy bizonyos Fics úrról, mond-
juk Fics Bonifácról vagy Fics Gerzsonról van
szó. Nem is tudom, ők kik. A Ficsúr becenév.
De haladjunk!

A rettentően jóképű Ficsúr valódi neve... Á,
nem számít! A lényeg az, hogy mindenki csak
Ficsúrnak szólította, mert olyan jól öltözött és
jóképű volt. Igazán adott magára.

Szóval Ficsúr otthon ült lakótelepi másfél
szobás panellakása nappalijában, a hetedik
emeleten, és a tévét nézte.

(Hogy azt hitted, Szinonima Cityben csak
paloták, plázák és elegáns villák vannak?
Nem tudom, honnan vetted ezt a badarságot.
Én ilyet sosem állítottam.)

Tehát Ficsúr üldögélt a kopottas, mustár-
sárga fotelben, és a tévét nézte. Természe-
sen a KECS-et. A KECS-en, vagyis a Királynői
Egyes Csatornán gyakran láthatott divatról
szóló műsorokat. A KIHÍR, azaz a Királynői
Híradó pedig mindig beszámolt az uralkodó,

I. Elegancia programjairól, amit Ficsúr ki nem hagyott volna.

Ma például azt láthatta, ahogy a királynő lenge barackszín nyári ruhában, csinos fején szikrázó, hétköznapi gyémánttírában sétálgatott első udvarhölgyével, a duci Hektikával a kastélyparkban. Majd azt is közvetítették, ahogy jóízűen császármorzsát evett rengeteg porcukorral és egy tálka szilvakompóttal. A királynő az utolsó bejátszásban egy rettentő ronda trollal nevetgélt, de annyira vihogott, hogy még a fürtjei is ugrabugráltak nagy jókedvében.

„Na ne! – gondolta Ficsúr. – Még hogy az én Eleganciám egy trollal cicázzon! Látom, hogy még a tincsei is incselkednek vele. Ez a viháncolás abszolúte kizárt.”

Azzal felpattant a fotelból, és csak annyit mondott hangosan:

– Na ne!

Az igazság az, hogy nem is gondolt ennél többet. Nem gondolt se cicázást, se incselkedést, se viháncolást, se más bonyolult dolgot, mert Ficsúr szókinccse meglehetősen szegényes volt. Szóval szó szerint csak annyit gondolt, amikor azt látta, hogy a királynő pompásan érzi magát a trollal, hogy: „Na ne!”

De a rossz érzés ennél a négy hangnál sokkal cifrábban kínozza. Mint a gyomorrontás. Mint az influenza. Mint a féltékenység! Mert hát az volt. Mármost nem gyomorrontása. Sem influenzája. Hanem mardosó féltékenysége. Mert hát Ficsúr nem egyszerűen azért akart mindent tudni Elegancia királynőről, mert Extravagancia uralkodója volt, hanem azért, mert már régóta tetszett neki. Egészen elbűvölte. Sőt! Mondhatni, belehabarodott.

Ficsúr ezt csak így mondta a maga egyszerű módján:

– Csípem! – És még hozzátette: – Más meg ne is csípje! Főleg ne egy troll!

Most felállt a fotelból, és járkálni kezdett fel-alá, mert gondolkodhatnékja támadt a helyzet-ről. Azt hallotta valahol, hogy a fel-alá járkálás

segít ebben. De egy lakótelepi másfél szobában túl nagy járkálást nem lehet lebonyolítani, mert az ember állandóan beleütközik valamibe: a kisasztalba, a fikuszba, az állólámpába, a macskába.

Mondjuk, a macskába ütközés nem fenyegette Ficsúrt, mert nem is volt macskája. Mégis, pár perc járkálás után érezte, hogy nem segít a gondolkodásban, ha fáj a sípcsontja, a nagylábujja meg a térde, mert már vagy tucatszor beütötte mindháromat ide-oda. Lezöttyent újra a fotelbe, és jól is tette, mert mindjárt eszébe jutott valami.

„Nem is az a fontos, hogy az a troll ne csípje Eleganciát – gondolta –, hanem az, hogy őfelsége ne csípje a trollt.”

Ficsúr rettentően elégedett volt magával. Felkelt a fotelból, egyik farzsebéből tükröt, a másiktól fésűt vett elő, és gondosan végig-gereblyézte vele amúgy tökéletesen rendben lévő haját.

S ahogy a tükörben nézte magát, újabb gondolata támadt. Ezen aztán egészen megrökönyödött, mert egy nap ennyi gondolathoz nem volt hozzászokva.

– Meg vagyok rökönyödve! – mondta tükörképének.

Á, dehogymondta! A megrökönyödni szó nem tartozott Ficsúr szegényes szókincséhez. Helyette így szólt:

– Csodálkozom! – és ezzel elégedett is volt. De nem ért rá hosszasan törni a fejét rajta, mert lefoglalta ez az új gondolat: „Nem is az a lényeg, hogy a királynő ne csípjen egy ronda trollt, hanem hogy helyette engem csípjen.”

Azzal bólintott is a tükörképének.

– Hát persze! Ficsúrt kell csípnie. De ahhoz ugye látnia kellene engem. Az elég is volna. Meglát, és kész. Már csíp is. De hogyan találkozhatnék én őfelségével?

Ficsúr nem volt túlzottan éles eszű, de azt azért tudta, hogy több okos gondolatra aznap már nem számíthat magától, ezért úgy döntött, hogy a terv kifundálását másnapra hagyja.

Tali, tali, talicska

Ficsúr jól kialudta magát, felkelt, és megivott egy pohár tejet, mert tudta, hogy „egy pohár tej, tiszta fej”. Igaz, kakaót is tett bele, mert a tejet magában ki nem állhatta. Ezután a fürdőszobába ment, és nekilátott borotválkozni. Borotválkozás közben persze a tükörben nézte magát. Ebben nincs semmi furcsa. De miért kell egy könyvben mindig valami furcsa dolognak történnie? Szóval a tükörbe nézett, látta jóképű önmagát, és eszébe jutott, hogyan találkozhat a királynővel.

– Randira hívom – jelentette ki magabiztosan. De hiába a nagy magabiztosság, ez mégsem ment olyan könnyen, mivel nem tudta I. Elegancia telefonszámát. Ficsúrt azonban nem olyan fából faragták, hogy az első nehézség miatt máris feladja. Főleg akkor nem, ha egy királynő randira hívásáról van szó.

Hiába kereste azonban a telefonszámát, az nem volt benne a telefonkönyvben, ami anynyira régi volt, hogy amúgy is csak arra használta, hogy a huzat ellen kitámassza vele az erkélyajtót. Az interneten sem találta a király-

nő számát. De még az e-mail-címét sem. Nem maradt más választása, olyasmit kellett tennie, amit még sosem. Levelet írt. Papírra! Kézzel! Vagyis tollal. A levél így szólt:

Kedves Eli!

Ugye becézhetlek így? Azért írok, mert talizni akarok veled.

Nekem bármikor jó. Ugorj fel hozzám kedden, délután ötkor!

Várlak:

Ficsúr

Bár még sosem adott fel levelet, hallott róla, hogy borítékba kell tenni, és meg kell címezni. Rá is írta:

I. Elegancia
Szinonima City
Királyi Palota

Azzal elsétált a legközelebbi postaládához, és bedobta.

A levél már másnap megérkezett a palotába, de természetesen nem személyesen a királynőnek adta át a postás, hanem a titkárának, Remingtonnak, aki kénytelen volt a kincstárból kifizetni a portót, vagyis a büntetést, ami-

ért a levélre Ficsúr nem ragasztott bélyeget.
(Három korona húsz fillér volt.)

Remington nem akart hinni a szemének,
amikor elolvasta a címzést:

– Elegancia? EleganCICAAA?! – kapkodott
levegő után. – Ez felségsértés! Felségsértésért
pedig minimum börtön jár, kenyéren és vízen.
De az is lehet, hogy valami még rosszabb. Börtön
finomfőzeléken és vízen!

(Még a gondolatba is beleborzongott.) Re-
mington döbbenetesen látta, hogy a borítékról

nemcsak a bélyeg hiányzik, hanem a feladó
neve és címe is.

– Tetejébe egy névtelen felségsértő! – hör-
dült fel. – No megállj csak! Majd én kinyomo-
zom, hogy ki vagy!

Ebben a pillanatban Hektika udvarhölgy
sietett el a titkár mellett, de kivörösödött ábrá-
zatát látva megtorpant.

– No mi van? – kérdezte.

– Kivagyok! – lihegte a titkár.

– Remington – felelte a duci főkomorna.

– Tessék?

– REMINGTON! – ismételte el most hango-
sabban és kissé idegesen Hektika.

– Nem is érdekel, hogy kivagyok? – morog-
ta a titkár.

– Engem nem, de látom, téged annál inkább.
Bár elég furcsa, hogy nekem kell tudnom, ki
vagy – csóválta a fejét Hektika. – Jól figyelj,
mert utoljára mondom! Nem érek rá, fahéjas
rágót kell szerezni a királynőnek, de ízibe.
RE-MING-TON! – szótagolta jó hangosan, az-
tán sarkon fordult, és elviharzott.

„Ez mebuggyant. Vagy nem. Mindig is bugy-
gyant volt – vont vállat a titkár, felbontotta a bo-
rítékot, és kivette a levelet. – Na lássuk, hogyan
deríthetjük ki a feladót! Talán a kézírásából!”

– Kedves Eli? Mit merészel?! Szigorúan tilos őfelségét máshogy szólítani, mint I. Eleganciának. Méghogy Eli! Ez dupla felségsértés. Ezért már két adag finomfőzelék jár két pohár vízzel a tömlőben. Tényleg kivagyok!

De Remington összeszedte magát, és folytatta az olvasást.

– Nem értem. Egyáltalán nem értem. Mit akar ez? Talizni?! Az meg mi a csuda lehet? Ezt azonnal ki kell derítenem. Nincs más megoldás, lássuk a SZÖSZI-t!

Felállt, a méretes könyvespolchoz lépett, és leemelt egy vaskos, bőrkötésű könyvet. Az íróasztalára tette, és finoman végigsimított az arany feliraton. A borítón ez állt cirkalmas betűkkel: *A Szókincs Szövetség Szinonimaszótára*.

Rövidítve: SZÖSZI.

Fellapozta a T betűnél, és a 328. oldalon ezek a szavak szerepeltek: „tahó, taknyos, talál, találka, talán, talány, talizmán.”

– Mi a szósz! – mormogta. – Nem találom a talit. Micsoda talány! Talán a szótár szerkesztője, Fodor Menta sem ismeri ezt a szót? Ezt azonnal ki kell derítenem, különben sosem jövök rá, hogy mit is akar ez a taknyos tahó őfelségétől.

Remington fel is hívta Fodor Mentát, az óránót.

– Jó napot, polgármester asszony! Itt Remington, őfelsége...

– Tudom, kedves Remington. Elegancia királynő titkára. Miben segíthetek?

– Mi újság Magyarórafalván?

– Minden rendben. De csak nem ezért hívtott! Térjen a tárgyra, ha kérhetem, mert rengeteg dolgom van a SZÖSZI-vel.

– Bocsánat. Az izé... talicska miatt telefonálok. Nincs benne a SZÖSZI-ben.

– Izé talicska? Nem értem – felelt Menta.

– Egy bizonyos illető talicskázni akar őfelségével. Ez bizonyára jelent valamit.

– Valamit nyilván – felelt Menta. – Vagy kerétkedést, vagy házépítést. Esetleg tornaóráról is lehet szó. Személyi edző az illető?

– Nem tudom elképzelni, hogy őfelsége mindkét lábát megfogja egy alattvalója, ő pedig kézen járva megy körbe-körbe. Elegancia királynő nem talicska. Azt hiszem, legjobb lesz, ha felolvasom azt a névtelen levelet.

– Az jó lesz, mert egy mukkot sem értek az egészből – mondta Fodor Menta a vonal túlsó végén.

– Szóval, így szól – kezdte a felolvasást Remington – „Kedves Eli! Ugye becézhetlek így? Azért írok, mert talizni akarok veled. Ne-

kem bármikor jó. Ugorj fel hozzám kedden,
délután ötökör!

Várlak: Ficsúr.”

– Az igaz, hogy névtelen levél – jegyezte meg Fodor Menta –, de annyit legalább tudunk, hogy jól néz ki, aki írta. Egy ficsúr.

– Nagy kezdőbetűvel írta. Lehet, hogy ez a neve? – hümmögött a titkár.

– Talán a beceneve.

– Akkor ezt már tudjuk. De idáig nem is jutottam, mert fennakadtam a talicskán.

– Nem talicskát írt, hanem talit – mondta a manó.

– A tali nem egy nagyon nagy talicska? – kérdezte Remington. – Vagy inkább picike?

– Semmi köze hozzá – nevetett Menta. – Tali. Találka. Randevú. Légyott.

– Micsodaaaaa?! – kapkodott levegő után a titkár. – Ez a megnyerő külsejű tornatanár csapni akarja a szelet őfelségének? Mit képzelsz magáról?

– Azt én nem tudhatom, hogy mit képzelsz, de szerintem a királynőnek kellene eldöntenie, hogy lesz tali, vagy nem lesz tali.

– Köszönöm, csak ennyit akartam tudni.

– Szívesen – felelt Menta. – És gondoskodom róla, hogy a tali bekerüljön a SZÖSZI-be.